

6. Поліщук Ю. Й. Соціально-педагогічна діяльність сучасних громадських молодіжних об'єднань в Україні: автореф. дис. ... д-ра пед. наук : 13.00.05. Луганськ, 2006. 42 с. URL: <https://www.twirpx.com/file/468851/>

7. Головатий Н.Ф. Молодёжное движение как субъект личностных и общественных преобразований. *Социология молодежи*. Курс лекций. Киев: МАУП, 1999. 224 с.

8. Кравчук В. М. Громадські організації і держава: взаємовідносини в умовах формування громадянського суспільства в Україні (теоретико-правові аспекти): монографія. Тернопіль: Терно-граф, 2011. 260 с.

9. Кравчук В. М. Молодіжні організації в громадянському суспільстві: питання вдосконалення правового регулювання. *Наукові записки НаУКМА*. Юридичні науки. Збірник наукових статей. К.: Видавничий дім «КМ Академія», 2006. Т.53. С.25-29.

Паламар С.

студентка I курсу

юридичного факультету

Тернопільського національного

економічного університету

*Науковий керівник: к.ю.н., доцент кафедри
теорії та історії держави і права ТНЕУ*

Подковенко Т.О.

ПРАВОВА ДЕРЖАВА В УКРАЇНІ: ПЕРСПЕКТИВА ЧИ СЬОГОДНІШНІЙ ДЕНЬ?

Тема побудови правової держави в Україні є досить актуальною в наш час. Наша держава прагне увійти в європейську і світову спільноту. Обов'язковими умовами цього є економічна, політична і культурна інтеграція. Формування правової держави в Україні є дуже складним процесом, оскільки передбачає не тільки формування структур влади, які здатні забезпечити дотримання законності та прав громадян, але й наявність особливої правової, політичної, соціальної, економічної поведінки. На сучасному етапі розвитку українського суспільства часто можна почути термін «правова держава». Одні науковці бажають підкреслити те, що, коли Україна проголосила себе суверенною і незалежною державою, то вона стала і правовою державою, а інші – прагнуть довести, що побудова такої держави є справою віддаленішої перспективи.

Правова держава характеризується рядом чітко притаманних саме їй принципів, найголовнішими з яких є верховенство права, поділ влади, реальність прав і свобод людини та громадянина, законність, наявність у громадян високої правової культури [1, с. 5]. Верховенство права є важливим принципом такої держави. В ідеалі, нормативний зміст верховенства права означає, що: Конституція України має найвищу юридичну силу; закони та інші нормативно-правові акти приймаються на основі Конституції України і повинні відповідати їй; норми Конституції України є нормами прямої дії, тому звернення до суду для захисту конституційних прав і свобод людини і громадянина безпосередньо на підставі Конституції України гарантується. На жаль, на сьогоднішній день у нашій державі не повністю виконується принцип верховенства права. Це пов'язано з тим, що в країні прослідковується брак демократичних традицій та негативна звичка державних чиновників пристосовувати право до своїх потреб. Ця тенденція призводить до того, що наша держава, яка повинна бути гарантом прав і свобод людини та громадянина, досить часто, навпаки, їх порушує. Тому основною проблемою формування принципу верховенства права є не відсутність необхідних правових норм, а саме відсутність належного механізму їх реалізації.

Також у правовій державі визначальну позицію в механізмі захисту прав і свобод людини та громадянина належить контролю за дотриманням законодавчими, виконавчими

та судовими органами положень Конституції України про права і свободи людини та громадянина. У нашій державі лише впроваджується система адміністративної юрисдикції, яка відіграє значну роль у механізмі захисту прав людини у багатьох країнах, зокрема у Франції [2, с. 42].

Щодо принципу розподілу державної влади, то з першого погляду, все добре. Але якщо дослідити це з іншої сторони, то і тут не все гаразд. Як відомо, основною запорукою належного функціонування державної влади є узгодженість дій всіх її гілок. На жаль, державна влада не може бути ефективною, а держава правовою, якщо судова влада не може дійти до компромісу з виконавчою, а виконавча з законодавчою, про що свідчать останні події.

Принцип наявності у громадян високої правової культури є ключовим у формуванні правової держави. Як свідчать дослідження, рівень правової культури українців є далеким від бажаного. Дослідник цієї проблеми, І. Хорт стверджує: «Низький рівень правової культури громадян нашої держави – це наслідок недоліків у системі правового виховання молоді. Побудова демократичної, правової держави без міцного теоретичного підґрунтя, без глибоких наукових розробок юристів – вчених і практиків, без врахування як вітчизняного, так і зарубіжного досвіду неможлива. Справа ця важка і складна, вона потребує різнобічного наукового аналізу як правової думки, так і практичних діянь по розбудові механізму держави» [3, с. 28].

Вищезазначені принципи були проголошені у Конституції України 1996 року, але практика засвідчила їх ілюзорність та здатність викривлювати правосвідомість громадян, відволікаючи їх увагу від реального стану справ на задекларовані гасла. Аналіз причин саме цього явища становить важливий науковий та практичний інтерес.

Також можна виділити причини, через які Україна ще не стала правовою державою. По-перше, побудова правової держави має бути закладена в основу науковообґрунтованої правової політики в нашій державі. Для початку, на законодавчому рівні необхідно визначити мету такої політики, а також конкретні засоби її досягнення. По-друге, характер розвитку правової держави певною мірою залежить і від рівня розвитку правової системи країни. За кількістю законів ми вже істотно наблизилися або навіть і обійшли європейські країни, але за якісними показниками дуже відстаємо від них. По-третє, навіть найдосконаліші закони втрачають своє значення, якщо вони не виконуються належним чином. Невиконання законів є слабким місцем сучасного етапу розвитку такої держави в Україні.

Якщо проаналізувати процес формування правової держави, провести паралелі між закріпленими конституційними нормами та реальним становищем українського суспільства, на думку одразу спадає таке запитання: «Чи можна насправді говорити про правову державу в Україні, коли в країні тотально процвітає корупція та злочинність, коли панує правовий нігілізм не тільки серед населення, але й серед чиновників?». Західні дослідники, так само як і вітчизняні, вважають, що в нашій державі остаточне формування правової держави ще не завершено, при цьому позитивні зрушення наявні.

Отже, в ході цього дослідження можна вияснити, що хоча за статтю 1 Конституції нашої держави, Україна є суверенна і незалежна, демократична, правова держава, то насправді Україна не є повністю правовою державою. Наша країна не є правовою державою, оскільки їй необхідно подолати багато проблем, які заважають їй бути такою.

Список використаних джерел

1. Довбуш Т. Н. Принципы правового государства и механизм их реализации: Теоретико-правовой анализ : Автореферат диссертации на соискание ученой степени кандидата юридических наук. СПб., 2005. 19 с.
2. Косілова О. І. Особливості формування правової держави і громадянського суспільства в сучасній Україні. *Інформація і право*. 2012. № 3(6). С. 40-46.
3. Хорт І. В. Актуальні питання реалізації принципів правової держави в Україні. *Юридичний вісник*. Повітряне і космічне пр.